

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 104.529 van 8 maart 2002
in de zaak A. 108.868/XII-3385.**

In zake : de NV LERUS CENTERS HASSELT,
die woonplaats kiest bij
advocaat J. STIJNS,
kantoor houdende te LEUVEN,
Justus Lipsiusstraat 18

tegen :

1. de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van Justitie,
2. de KANSSPELCOMMISSIE bij het ministerie van Justitie
3. de stad HASSELT,
die woonplaats kiest bij
advocaat H. LAMON,
kantoor houdende te HASSELT,
Leopoldplein 40.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de NV Lerus Centers Hasselt op 28 augustus 2001 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 11 juli 2001 van de kansspelcommissie waarbij geweigerd wordt een vergunning klasse B uit te reiken voor de exploitatie van een kansspelinrichting klasse II op het adres Maastrichterstraat 49, bus 22, te Hasselt;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgesteld door auditeur W. Weymeersch;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 27 december 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 15 januari 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad J. Lust;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. Verhaeghe, die loco advocaat J. Stijns, verschijnt voor verzoekster, van advocaat B. Wilms, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, van advocaat M. Ryelandt, die verschijnt voor de tweede verwerende partij en van advocaat H. Lamon, die verschijnt voor de stad Hasselt;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur W. Weymeersch;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoekster een speelautomatenhal exploiteert te Hasselt, Maastrichterstraat 49; dat de wet van 7 mei 1999 op de kansspelen, de kansspelinrichtingen en de bescherming van de spelers de uitbating van een kansspelinrichting klasse II of speelautomatenhal onderwerpt aan een voorafgaandelijk door de kansspelcommissie uit te reiken schriftelijke vergunning klasse B en bepaalt dat zij moet gebeuren krachtens een convenant met de gemeente;

Overwegende dat op 22 mei 2001 de gemeenteraad van Hasselt de voorwaarden bepaalt “binnen dewelke convenants betreffende vest[ig]ing[s]plaatsen van kansspelinrichtingen klasse II op het grondgebied van de Stad Hasselt kunnen afgeleverd worden”; dat luidens de eerste van de vijf voorwaarden de kansspelinrichting klasse II niet mag gelegen zijn binnen een straal van 1 km in vogelvlucht van onderwijsinstellingen ziekenhuizen, plaatsen waar erediensten gehouden worden, gevangenissen en plaatsen die vooral door jongeren bezocht worden, met inbegrip van vrijetijds-, sport- en vakantiecentra, speelpleinen,

ontmoetingscentra, culturele centra, bibliotheken en bioscoopzalen, en de vervulling van de voorwaarde moet blijken uit een bij de aanvraag gevoegd plan op schaal 1 cm/2500 cm waarop die inrichtingen in een straal van 1 km rond de gevraagde vestigingsplaats aangeduid worden; dat na toetsing van verzoeksters aanvraag aan de gestelde criteria, de gemeenteraad die aanvraag verwerpt omdat de inrichting gelegen is “in de onmiddellijke omgeving en alleszins binnen een straal van 1km in vogelvlucht van” zeven scholen, het cultureel centrum, het Virga Jesse-ziekenhuis, vier kerken, de gevangenis, de provinciale bibliotheek, het begijnhof, “e.a.”;

Overwegende dat op 11 juli 2001 de kansspelcommissie verzoeksters aanvraag voor het verkrijgen van een vergunning klasse B verwerpt omdat “het afsluiten van een convenant [...] tussen de gemeente en de exploitant van een kansspelinrichting een voorafgaand en volstrekt noodzakelijk element is opdat de andere voorwaarden voor het verkrijgen van een vergunning klasse B worden onderzocht” en omdat het gemeentebestuur “heeft laten weten dat het niet voornemens is een convenant te sluiten”;

Overwegende dat verzoekster tegen de gemeenteraadsbeslissing van 22 mei 2001 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en een verzoek tot nietigverklaring indient; dat zij na verwerping van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, door het arrest nr. 97.952 van 25 juli 2001, afstand doet van het verzoek tot vernietiging; dat zij vervolgens tegen de gemeenteraadsbeslissing een gewone vordering tot schorsing en een nieuw beroep tot nietigverklaring instelt; dat de vordering tot schorsing is ingewilligd bij arrest nr. 104.527 van 8 maart 2002; dat verzoekster ook een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indient tegen de beslissing van 11 juli 2001 van de kansspelcommissie; dat het arrest nr. 98.469 van 22 augustus 2001 de vordering verwerpt; dat daarna verzoekster tegen de beslissing de onderhavige gewone vordering tot schorsing instelt, alsmede een beroep tot vernietiging; dat bij arrest nr. 100.687 van 8 november 2001 de Raad van State bij wege van voorlopige

maatregel de schorsing van de beslissing van de kansspelcommissie beveelt totdat uitspraak is gedaan over de thans aan de orde zijnde schorsingsvordering;

Overwegende dat de stad Hasselt terecht vraagt in de debatten te mogen tussenkomen; dat de stad als een verwerende partij wordt beschouwd en het verzoekschrift tot tussenkomst als een nota;

Overwegende, met betrekking tot de ontvankelijkheid van de schorsingsvordering, dat de eerste verwerende partij opwerpt dat verzoekster zonder belang is, althans zonder rechtmatig belang, en dat zij gelet op haar eerdere vorderingen niet nóg een keer mag vragen om de onwettigheid te laten vaststellen van de weigering van een convenant door de stad Hasselt;

Overwegende dat in de bestreden beslissing de kansspelcommissie weigert aan verzoekster een vergunning klasse B uit te reiken en “bijgevolg” vaststelt dat verzoekster overeenkomstig artikel 19 van het koninklijk besluit van 22 december 2000 betreffende de werking en het beheer van de kansspelinrichtingen klasse II, de wijze van aanvraag en de vorm van de vergunning klasse B een einde moet maken aan de exploitatie van haar kansspelinrichting binnen drie maanden te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing; dat waar aldus de verplichting om de inrichting binnen de drie maanden te sluiten op het eerste gezicht het gevolg is van de weigering een vergunning uit te reiken, moet worden aangenomen dat wanneer ten gevolge van een schorsing de weigering niet voort ten uitvoer mag worden gelegd, dit ook voor de sluitingsverplichting geldt; dat de inwilliging van haar vordering verzoekster wel degelijk baat kan bijbrengen;

Overwegende, voorts, dat de eerste verwerende partij verzoekster ten onrechte verwijt een “onrechtmatig belang” na te streven; dat de omstandigheid dat verzoekster niet over een convenant beschikt haar niet in een “illegale toestand” plaatst; dat bovendien de weigering van de stad Hasselt om een convenant te sluiten bij arrest nr. 104.527 van 8 maart 2002 op het eerste gezicht onwettig is bevonden en geschorst geworden;

Overwegende dat eerste verwerende partij verzoekster verwijt “met maar liefst ZEVEN afzonderlijke procedures” te hebben nagestreefd om de onwettigheid te laten vaststellen van de weigering van een convenant door de stad Hasselt; dat eerste verwerende partij niet verduidelijkt met welke regel dit in strijd zou zijn; dat het evenmin spontaan duidelijk is; dat in slechts twee van de zeven bedoelde procedures verzoekster om de schorsing van de bestreden beslissing heeft verzocht; dat de eerste vordering -een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid- verworpen is geworden bij het arrest nr. 98.469 om geen andere reden dan “dat de vereiste uiterst dringende noodzakelijkheid niet is aangetoond”; dat de tweede vordering de onderhavige is; dat niet blijkt dat de kennisneming van die vordering tegen het gezag van gewijsde van genoemd arrest nr. 98.469 zou ingaan;

Overwegende dat de excepties van de eerste verwerende partij verworpen worden;

Overwegende dat ook de derde verwerende partij de vordering onontvankelijk acht; dat zij meent dat verzoekster “geen grieven aanvoert tegen de bestreden beslissing”;

Overwegende dat de exceptie grond mist; dat het verzoekschrift tot schorsing wel degelijk een middel tegen de beslissing van de kansspelcommissie aanvoert; dat de derde verwerende partij in de toelichting bij haar exceptie overigens zelf opmerkt, terecht, dat verzoekster “voorhoudt dat de bestreden beslissing onwettig zou zijn omdat ze zich zou steunen op een onwettige beslissing van de gemeenteraad van Hasselt”;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van

de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat verzoekster in een eerste middel aanvoert dat de bestreden beslissing uitsluitend is gebaseerd op en gemotiveerd wordt door de negatieve gemeenteraadsbeslissing van 22 mei 2001 van de stad Hasselt, welke beslissing onwettig is en duidelijk genomen met bevoegdheidsoverschrijding; dat onder meer wordt toegelicht dat de stad Hasselt de voorwaarden in artikel 36 van de wet van 7 mei 1999 heeft aangevuld, dat zij daar niet toe bevoegd is, dat zij geweigerd heeft een convenant af te sluiten wegens de “loutere vaststelling van een eenzijdig (onwettig) opgelegde afstand van maar liefst 1km in vogelvlucht”, dat dit niet voldoende is, dat de stad op concrete wijze diende te motiveren waarom de uitbating onmogelijk was;

Overwegende dat het middel, anders dan de eerste verwerende partij stelt, geenszins “volkomen onduidelijk” is; dat het tegendeel het geval is; dat ook tevergeefs is de tegenwerping van de tweede verwerende partij dat het niet aan de kansspelcommissie is om over de beweerde onwettigheid van de weigering van een convenant te oordelen en dat verzoekster de rechtsmiddelen dient aan te wenden die de wet haar verschaft; dat dit nu juist is wat verzoekster gedaan heeft door voor de Raad van State de schorsing te vragen van de weigering van het convenant en van de daarop gestoelde weigering van de vergunning klasse B;

Overwegende dat de repliek van de derde verwerende partij wezenlijk identiek is aan het verweer dat zij voerde tegen de vordering tot schorsing van de gemeenteraadsbeslissing van 22 mei 2001; dat het arrest nr. 104.527 van 8 maart 2002 de Raad van State, dat verweer verwerpend, de beslissing van 22 mei 2001 van de gemeenteraad van Hasselt heeft geschorst omdat de stad voorwaarden lijkt te hebben toegevoegd aan de voorwaarden die het artikel 36 van de wet van 7 mei 1999 vaststelt voor het verkrijgen van een vergunning klasse B, ofschoon zij daar op het eerste gezicht niet toe bevoegd is, en omdat zij, door verzoeksters aanvraag tot het sluiten van een convenant te verwerpen op grond van wat alleen

maar een mechanische toepassing van de eerste van die toegevoegde voorwaarden lijkt te zijn, haar eigen bevoegdheid om de aanvraag te beoordelen op grond van een concreet onderzoek van de zaak en de haar eigen particulariteiten lijkt te hebben miskend; dat hieruit volgt dat de op die geschorste weigering gesteunde beslissing om geen vergunning klasse B aan verzoekster uit te reiken eveneens op het eerste gezicht voor onwettig moet worden gehouden;

Overwegende dat het eerste middel ernstig is;

Overwegende, met betrekking tot de tweede voorwaarde, dat verzoekster onder meer uiteenzet dat zij ten gevolge van de weigering van de vergunning klasse B haar uitbating dient stop te zetten, dat een sluiting zal meebrengen dat de lopende financiële verplichtingen niet kunnen worden nagekomen, dat een sociaal passief dreigt, verlies van ervaren werknemers en cliënteel, en ongetwijfeld ook het faillissement van de vennootschap nu het uitbaten van de betrokken kansspelinrichting haar enige project betreft;

Overwegende dat de kansspelcommissie met zoveel woorden in het bestreden besluit stelt “dat overeenkomstig artikel 19 van het koninklijk besluit van 22 december 2000 betreffende de werking en het beheer van de kansspelinrichtingen klasse B, de wijze van aanvraag en de vorm van de vergunning klasse B de aanvrager een einde moet maken aan de exploitatie van de kansspelinrichting klasse II binnen drie maanden te rekenen vanaf de kennisgeving van deze beslissing”; dat het nadeel dat verzoekster daardoor lijdt niet zonder meer tot een zuiver financieel nadeel kan worden herleid; dat het ook niet wezenlijk minder groot is omdat het statutair doel van verzoekster er niet aan in de weg zou staan dat zij een andere activiteit gaat ontplooien; dat voorts de omstandigheid dat het nadeel mee veroorzaakt is door de weigering een convenant te sluiten geenszins belet dat het een voldoende direct verband met de beslissing van de kansspelcommissie vertoont; dat het nadeel, mede gelet op de bijgebrachte stukken, geacht kan worden voor verzoekster zowel ernstig als moeilijk herstelbaar te zijn;

Overwegende dat aan de voorwaarden voor een schorsing is voldaan,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 11 juli 2001 van de kansspelcommissie waarbij geweigerd wordt een vergunning klasse B uit te reiken voor de exploitatie van een kansspelinrichting klasse II op het adres Maastrichterstraat 49, bus 22, te Hasselt .

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op acht maart 2002, door :

de HH. J. LUST,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

F. BONTINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BONTINCK.

J. LUST.